

Le eno je potrebno

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 14, NOVEMBER 2023

VERA DELA ČUDEŽE

V neki družini je bil oče brezverec, mati pa je bila zvesta vernica. Imela sta hčer edinko. Dekle je kolebala med materino vero in očetovo nevero. Mama je redno obiskovala cerkev, oče pa se je iz tega norčeval. Hči je imela oba rada. Ko je bila stara šestnajst let, je zbolela. Nekega večera sta ob njeni postelji vsak na svoji strani stala starša. Z njunih obrazov je razbrala, da se bojita najhujšega. Hčerka je z eno roko prijela očetovo roko, z drugo pa materino in vprašala: »Ko bi sedaj umirala, kako naj umrem: v očetovi neveri ali v materini veri?« Oče se je jokajoč sklonil k

bolni hčerki in dejal: »Dragi otrok, ostani v materini veri, kajti moja nevera ti nič ne pomaga!« Hčerka je poslušala očeta in prosila Boga, naj ji nakloni dar vere, kakršnega ima mati. Po nekaj tednih je ozdravela in cela družina je šla na Božjo pot v zahvalo za dar zdravja.

Vera je dragocena, ker se nanjo lahko opremo, ko odpovedo vse druge stvari v življenju. Ko ni več nobenih odgovorov, lahko najdemo odgovor v veri. Popolno temo nam lahko razsvetli luč vere. Vera je popolno zaupanje, je to, da se zanesemo na (N)ekoga. Je trdno prepričanje, da je neka trditev resnična. To je začetek zaupanja. Nekaj je vredno zaupanja, če je resnično. Vera v Boga pomeni, da mu zaupamo tako močno, da se mu popolnoma izročimo.

Gospod Bog, prosimo te, poživi našo vero vate. Naše zaupanje vate ni nikoli dovolj veliko. Vedno ga moramo poživljati. V zaupni veri lahko izročamo svoje težave in probleme Tebi in tako dosežemo mir srca, ki ga moreš dati samo ti. Pomagaj nam, da bomo imeli popolno zaupanje, da nas ne podnevi ne ponoči in ne v »temni dolini« ne pustiš samih, da nas ne pozabiš ter nas ne boš nikoli zapustil. Radi bi ti pokazali svojo vero tako, da bi tebi izročili sami sebe in vse svoje.

(Vir: RUSTJA, Božo. (Povejmo z zgodbo). Ognjišče, 2017, leto 53, št. 11, str. 33.)

Amicus Dei

PRAZNIK VSEH SVETIH, 1. november 2023

Vedno me je čudilo, kako da ljudje današnji praznik imenujejo dan mrtvih, ko pa je to dan, ko se praznuje rojstni dan vseh, ki so v svojem življenju slišali glas Gospoda in se temu glasu tudi odzvali. To niso bili ljudje, ki bi za svoj moto življenja imeli kulturo smrti, kakor jo imenuje papež Janez Pavel II. To je kultura, ko življenje nima nobenega smisla, ko človeško življenje ni nič vredno. Ko z lahkoto obsodimo še nerojeno bitje na smrt. Ko menimo, da je maternica last ženske, kar pomeni, da se lahko nekontrolirano spuščamo v spolnost in spočeto bitje ubijemo, pa še država nam mora to plačati. In ker življenje nima nobene cene, ga lahko tudi končamo, ko ni več koristno. To močno poudarja tudi papež Frančišek, ki to ne imenuje kultura smrti, ampak kultura odmetavanja. Bistvo te kulture je porabniška miselnost. Nek predmet uporabljam; ko

ga ne potrebujem več, ga enostavno zavržem. Enak odnos imam lahko tudi do oseb. Če mi gre dobro, potem lahko zavržem vse po vrsti. Napuh mi potem govori, da tudi Boga ne potrebujem več, ker sem sam tako sposoben, ker sem si sam pridobil imetje in ostalo, sam postanem bog in ne potrebujem ne Božje besede ne zakramentov in tudi ne Božje pomoči.

Svetniki, ki se jih danes spominjamo, so obe kulturi v kali zavračali. Iskali so stalen stik z Gospodom, iskali njegovo bližino in zaupali v njegovo moč in pomoč. Z vso predanostjo Bogu, z vsakodnevnim iskanjem Božje bližine so postali del Cerkve, ki je v nebesih, ko so v stalni navzočnosti Boga. Ker so tesno združeni in zedinjeni s Kristusom, so za celotno Cerkev še bolj pomembni, ker nas, potujočo Cerkev na zemlji, krepkeje utrjujejo na poti k svetosti. Ne nehajo prositi za nas pri Očetu. Njihova bratska skrbnost je v veliko oporo naši slabotnosti (KKC 956).

Praznik vseh svetnikov ni samo spominjanje njihovega zgleda, ki so nam ga pokazali s svojim življenjem na zemlji, ampak še bolj zato, da bi se v njihovi navezi in priprošnji naša pot proti Bogu okrepila in podprla. Praznik nas spominja, da svetost ni stvar posameznikov in izbrancev. Svetost je izvirna poklicanost vsakega krščenega. Apostol Pavel pravi, da je »Božja volja vaše posvečenje« (1Tes 4,3), zato smo vsi poklicani, da postanemo sveti. Katekizem pravi, da Cerkev ni drugo kot zbor oziroma občestvo vseh svetih (KKC 946).

Pot svetnikov do svetništva je bila različna. Bog namreč vsakemu posamezniku med nami pripravlja edinstveno, neponovljivo, enkratno pot do svetništva. Papež Frančišek v svoji okrožnici pravi: »Bodi svet tako, da z veseljem živiš svojo podaritev. Ali si poročen, poročena? Bodi svet tako, da ljubiš in skrbiš za svojo ženo ali moža, kakor je storil Kristus za Cerkev. Ali si delavec? Bodi svet tako, da pošteno in strokovno opravljaš svoje

delo v službi bratom. Si oče, mati, dedek ali babica? Bodi svet tako, da potrpežljivo učiš otroke hoditi za Jezusom. Ali imaš oblast? Bodi svet tako, da si prizadevaš za skupno blaginjo ter postavljaš ob stran osebne koristi.« (Papež Frančišek: Veselite in radujte se). Blaženi Carlo Acutis, fant, ki je umrl v najstniških letih, je rekel: »Vsi ljudje se rodijo kot izvirniki, mnogi pa umrjejo kot fotokopije. Ne dovoli, da se to zgodi tebi« (Skrivnost mojega sina). Vsi svetniki, katerih se danes spominjamo, so živeli vse svoje življenje kot izvirniki. Vsak svetnik ima svojo pot, vsem pa je skupno: hoditi za Kristusom in se preoblikovati po Njem, kar je poslednji cilj našega človeškega življenja (Papež Benedikt XVI). Svetniki so božje obličje prepoznavali na obličjih najmanjših in preziranih bratov. Svetniki niso nadljudje. So kakor mi, kakor vsakdo izmed nas. In so živeli normalno življenje z radostmi in bolečinami, naperi in upanji. Zaradi Božje ljubezni v svojih življenjih niso postavljali pogoje Bogu, ampak so se oni dali voditi Bogu.

Sveta Terezija Deteta Jezusa je pred smrtjo rekla: »Nebesa bom preživljala tako, da bom delala dobro na zemlji.«

Praznik vseh svetih, ki ga danes obhajamo, nas spominja, da cilj našega bivanja ni smrt, ampak raj, pravi papež Frančišek (Papež Frančišek, 1. 11. 2013). Naše hvale svetniki ne potrebujejo in jim ničesar ne doda. Za nas je pomembno, da obhajamo njihov spomin. Svetniki hrepenijo po nas, pričakujejo nas. Ker so svetniki blizu Boga, so zato naši priprošnjiki, posredniki pri Bogu. Obračajmo se nanje, jih prosimo. Včasih lahko preberemo kakšen njihov življenjepis, da bomo razkrili tudi namig za svoje življenje.

Vsemogočni večni Bog, tvoja Cerkev se danes veseli skupnega praznika

vseh svetnikov in slavi njihove zasluge. Prosimo, naj nam nepregledna množica svetih bratov in sester izprosi tvoje obilno usmiljenje. (Sklepna prošnja bogoslužnega branja za 1. november).

Dušan

• SVETNIKI - BOŽJI PRIJATELJI

Sv. Andrej, apostol - goduje: 30. novembra

Kako čudovit je za Boga nekdo, ki oznanja, hodi z njim in vztraja do konca.

Apostol Andrej, katerega god obhajamo 30. novembra, je bil brat Simona Petra, prvega papeža. Evangelist Janez poroča, da je bil Andrej poklican za Jezusovega učenca prej kot Peter. Jezusa je spoznal, ko je bil z Zebedejevim sinom Janezom med učenci Janeza Krstnika. Nekega dne je prišel mimo Jezus in Krstnik je dejal: »Poglejte, Božje Jagnje!« Andrej in Janez sta šla za Jezusom, ki ju je vprašal, kaj hočeta. Dejala sta mu: »Učitelj, kje stanuješ?« Odgovoril jima je, naj gresta z njim, pa bosta videla. Šla sta in pri njem ostala do večera. Jezus ju je s svojo karizmo osvojil in zvečer, ko je prišel domov, je Andrej dejal svojemu bratu Petru: »Našli smo Mesija!«

Sv. Andrej je bil doma iz Betsajde ob Genezareškem jezeru in se skupaj z bratom Simonom Petrom preživljal z ribištvom. Ne vemo, ali je bil Andrej starejši kot Peter, ali je bil poročen ali samski, ker to niti ni pomembno za njegov apostolski poklic. Odločilnega pomena je bilo dejstvo, da je bil pripravljen pustiti vse in iti za Jezusom. V času Jezusovega javnega delovanja evangeliji omenjajo Andreja ob treh priložnostih. Prvič se ga omenja, ko so bili Peter, Andrej in Jakob z

Jezusom na Oljski gori in ga spraševali, kdaj se bo izpolnila njegova napoved o razdejanju Jeruzalema. Naslednjič se Andreja omenja, preden je Jezus nasitil pet tisoč mož. Takrat je Andrej pokazal na dečka, ki je imel pet ječmenovih hlebov in dve ribi. A zadnja omemba apostola je bila, ko so pogani (Grki) želeli videti Jezusa. Takrat je Andrej to njihovo željo sporočil Jezusu.

Na stara leta je bil škof v grškem mestu Patras, kjer je med preganjanjem rimskega cesarja Nerona prišel pred sodišče. Po bičanju je bil obsojen na smrt na križu, postavljenem v obliki črke X. Različna izročila navajajo, da je bil oznanjevalec vse do konca. Ko je privezan z vrvmi že visel na svojem križu, je z njega še dva dni nagovarjal množice, ki so se zbirale okoli njega, vse dokler ni izdihnil. Tisoči so prisluhnili njegovim besedam. Iz Patrasa so njegove posmrtno ostanke prenesli v Carigrad, prestolno mesto vzhodnorimskega cesarstva, ki se je oklicalo za »drugi Rim«. V tem mestu naj bi Cerkev ustanovil »prvopoklicani« apostol Andrej.

Relikvije sv. Andreja so med četrto križarsko vojno prepeljali v Amalfi na jug Italije in kasneje v Rim. Med tretjim zasedanjem drugega vatikanskega koncila (1964) je papež Pavel VI. to dragoceno relikvijo vrnil grški Cerkvi.

Apostol Andrej je upodobljen s križem v obliki črke X. Poleg poševnega križa, bolj poznane kot Andrejev križ, so njegovi atributi še riba, ribiška mreža in vrv.

Vir: Svetovni splet

Pripravila Marica

LITERARNI KOTIČEK

Nenavadna zgodba ali čudežna verižica

Nekoč pred davnimi časi je v majhni vasi živela deklica Ana. Bila je velika, živela je sama v majhni koči. Bila je revna in ni imela družine.

Nekega sončnega jutra se je Ana zbudila in se spomnila prav dobre ideje. Odšla bo po svetu in hodila v upanju, da si bo poiskala princa.

No, odpravi se torej naša Ana na pot. Hodila je ter hodila in na poti je zagledala konja, ki je bil zanemarjen in lačen. Ana mu pomaga, konj pa ji v zameno obljubi, da bo ostal z njo. Tako dolgo hodita in vidita zanemarnjenega psa; pomagata mu, pes pa v zameno obljubi, da ostane z njima ter Ani podari »čudežno verižico«. Ana se mu zahvali in ga povpraša, v čem je čudežnost verižice. Pes ji razloži, da na katerem koli mestu hoče biti, da se bo tam tudi prikazala.

Hodijo tako pes, konj in Ana po svetu, dokler se nekega dne ne znajdejo pred velikim gradom. Vsi so osupli, saj lepšega gradu še niso videli. Iz gradu stopi princ in njegov oče kralj. Kralj vpraša Ano, kdo je ona in kaj počne pri njih. Ana mu razloži, da nima družine in da je odšla iskat moža. Kralj ji obljubi, da bo lahko ostala pri njih in da bo njegov sin njen mož, če naredi tri stvari. Prvi dan ji je rekel, naj speče kruh brez sestavin. Ana si je zaželela, da bi bila pri mlinu, potem pa v kokošnjaku in v hlevu. V mlinu bo dobila moko, v kokošnjaku jajca in v hlevu mleko. Spekla je kruh in drugi dan ji kralj da že drugo nalogo.

Rekel ji je, naj gre do najdaljšega potoka in vzame malo vode. To naredi v enem dnevu, saj je željo izpolnila s pomočjo verižice. Tretji dan ji kralj pove, naj najde konju v mestu daleč stran najlepše sedlo. To si je zaželela in že drugi dan je imel konj najlepše sedlo.

Kralj je izpolnil obljubo in s princem sta živela srečno do konca svojih dni.

Tatjana Đekić

Upanje

Včasih narava poskrbi,
ko poseže v srečo ljudi.
Da vase se zazremo
in srca si odpremo.

Le kako ob izgubi doma
človek se počuti –
solze, strah in bolečina,
ni svetlobe, le sivina.

Morda z dobrim delom,
prisotnostjo in stiskom roke
zupanje se spet povrne –
od tebe pa vse črne misli odvrne.

Meta Kunc, 9. b OŠ Rovte

SPOMINSKE DROBTINICE

SPOMIN NA NAŠE DRAGE

Prvi november je praznik mrtvih, vseh svetih, je cerkveni in državni praznik. Ta dan se spominjamo naših pokojnih, ki so že odšli v večnost. Očistimo grobove, prižgemo sveče in okrasimo grobove s cvetjem. Prav je, da se naših dragih spominjamo tudi med letom in skrbimo, da so grobovi urejeni. Nekateri kar pozabijo med letom na njih in jih obišejo samo za ta praznik. Res je lepo, da so grobovi vedno urejeni, a to je le za nas, še živeče, za lep videz. Večjo vrednost za pokojne imajo naše molitve za njih, če to rabijo. Prav je, da za njih molimo, saj ne vemo, kdaj se jim bomo pridružili in bomo tudi mi potrebni pomoči v molitvi. Na duše naših dragih mislimo in jim pomagajmo v večnost. Ta dan tudi obujamo spomine na naše pokojne. V cerkvi se ta dan po obisku grobov molijo vsi štirje deli rožnega venca za vse rajne.

Ana Strgar

Sočutje

Včasih čisto res ne vem,
kaj čutiš, kako se počutiš?
A poskušam razumeti ...
v tvojo stisko se zazreti.

Ni mi lahko ob tvoji bolečini,
rada znašla bi v tvoji se bližini.
Ti podala roko, rekla lepo ti besedo,
ti poslala žarek v vso tisto zmedo.

Vse, kar je tvoje,
tudi meni je pomembno,
če skrb in žalost te preplavlja,
moja bližina ti sprejetost zagotavlja.

Včasih rabiva samo tišino,
da razumeva bližino.

Meta Kunc, 9. b OŠ Rovte

Pozdrav iz Modre sobe, ki jo letos obiskuje 19 otrok, ki so naslednje leto šoloobvezni. Za njih vsakodnevno skrbiva Mojca in Darija. V tem šolskem letu imamo v skupini novega prijatelja – to je naš Kekec, ki nas opazuje s klavirja pred igralnico. Potuje tudi z nami naokoli. No, ne vedno. Zadnjič se je na počitnice v Prekmurje odpravil kar sam, trenutno pa nam pošilja pozdrave z Dolenjske, kjer raziskuje znamenitosti in odkriva njihovo narečje. Otroci so nad novim prijateljem navdušeni. Veseli so, ko jim dovoli, da spijo v njegovi hiški v igralnici.

Kekec piše svoj dnevnik. V dnevniku je zapisano: »Zelo sem bil navdušen, da so me otroci Modre sobe vzeli na trgatve v Orehovico. Ja, prav ste prebrali. Bili smo na pravi trgatvi, nabirali grozdje ob zvokih harmonike. Časa za igro ni manjkalo, saj sta nas nona in nono dečka iz Modre sobe povabila tudi na vrt za hišo. Uživali smo. Ko so otroci Modre sobe odšli z babicami in dedki na Brezje, pa so me pozabili v vrtcu. Žalosten sem sklonil glavo in čakal, da se vrnejo. Ko sem jih opazoval, kako navdušeni so se vrnili, sem bil še bolj potrft, da me niso vzeli s sabo, saj sem videl, kako navdušeni so se vrnili z izleta. Žalost je hitro minila, saj smo teden kasneje odšli na hipodrom Stožice in se sprehajali ob Savi. Ogledali smo si konjeniško policijo. Zelo zanimiv in poučen izlet. Izveden je bil v sklopu druženja s starostniki. Sem željan novih dogodivščin in sem se na

povabilo Rožleta in Mojce odpravil v Prekmurje kjer smo raziskovali tamkajšnje znamenitosti. Ogledal sem si mlin na Muri, jedel gibanico, spal v Panonski hiši in opazoval štorčke. Otrokom sem poslal recept za gibanico, da so jo izdelali v igralnici. Odlična je bila. Trenutno se potepam po

Dolenjskem. Hodim po vinogradu babice dečka, ki obiskuje Modro sobo. Veselim se novih dogodivščin v tem šolskem letu. Navdušen sem nad idejo vzgojiteljic, da bodo skupaj z otroki izvedle prav posebno tradicionalno božičnico. Vzgojiteljice že pridno vadijo otroški muzikal Kekec. Ob 60-letnici prvega slovenskega filma se ob tem počutim počaščen in ponosen na njihovo delo. Med vajami sem navdušen nad njihovim interesom, petjem, plesom, igro in dramatizacijo. Ne dvomim v njihov odličen nastop in vaš bučen aplavz.«

Otroci so poleg druženja s Kekcem navdušeni tudi nad izvajanjem naravoslovnih delavnic, svetopisemskih uric, likovnega krožka, angleških uric ter ure pravljic v knjižnici. Ob sredah še posebno radi pridejo v vrtec. Ta dan nimajo počitka. Običajno je to čas, ki je namenjen igri *igrajmo se šolo* (otroci rešujejo različne finomotorične vaje, so pozorni na pravilno držo pisala in telesa, so natančni in vztrajni, da nalogo izpeljejo do konca).

V tem letu želiva otrokom ponuditi veliko igre, da preko le-te pridobijo veščine, ki bodo nalozba za nadaljnje življenje.

Vzgojiteljica Mojca Demšar

ŠTIRI GENERACIJE

AKTIVNOSTI

V PREŠERNEM VZDUŠJU, POGOVORIH,
DRUŽENJU ...

S SVOJCI, PRIJATELJI, OTROKI,
PROSTOVOLJCI, ZAPOSLENIMI ...

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

*Jolanda Rupnik
Dragica Bilogrević*

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

Koledar nam pomaga živeti v času

Koledar nam ohranja orientacijo v času in nam pomaga obujati pomembne dogodke. Izpolnimo tabelo in pri vsakem mesec vnesimo za nas pomemben dogodek kot na primer; kdaj naši najdražji praznujejo rojstni dan, god, pomembne obletnice itd.

MESEC	KDAJ MOJI NAJDRAŽJI PRAZNUJEJO
JANUAR	
FEBRUAR	
MAREC	
APRIL	
MAJ	
JUNIJ	
JULIJ	
AVGUST	
SEPTEMBER	
OKTOBER	
NOVEMBER	
DECEMBER	

SMEJALNICA

ZOBJE NA NOČNI OMARICI

Pacient: »Gospod zdravnik, ponoči me je tako tresla mrzlica.« Zdravnik:

A so vam zobje šklepetali?«

Pacient: »Ne, zobe sem imel na nočni omarici!«

COPATI

Sosed: »Vaš pes mi je odnesel copate.«

»Kdaj?

»Včeraj!«

»Nemogoče. S potepa se je vrnil bos!«

D. K.